

ЛЮБЕН ИВАНОВ

ОПРОВЕРЖЕНИЕТО

chitanka.info

Как бе стигнал дотук? На автопилот, който преди да е пилот, е авто-, Автомат ли съм? — трепна пилота в него, но летящата врата вече бе отлетяла зад гърба му и пак долиташе, и трябваше да се дръпне, за да...

Прелетя.

Някъде под зелен лампион светлината на чиста лампа бе свила гнездо из което като кукувичета се бутеха играчи на бiliarд — Ще те избутам! — Не, аз ще те избутам!, и за да не е чак такъв кукувичарника, използваха яко сексуални посредници — бiliarдни топки и щеки. И дупки.

Въздъхна над втория сексуален пласт в контекста на ТОПКИТЕ — УЖ от слонова кост (сиреч здрави, устойчиви), а всъщност сурогат — пластмасов ерзац. Хубав, хубав символ. Ако не беше истински...

Обърна се рязко вдясно, първо главата, после все така стремително и тялото се задвижи към изумено-очакващите (мазохистично ли?) очи на сервитьорката — тук рядко се движеха стремително. Или поне строшаваха по нещо, щом го направят — разочарованието в погледа ѝ можеше да се пипне, ако не го догнуса да бръкне току-тъй в окоето ѝ.

Беше му блеснало на бар-плот — една матова, нощна лагуна, по чиято повърхност след минута би се плъзнал опровергаващо лагунната ѝ природа айсбергът на халбата. (Без айсберги в лагуните!). Дали точно това не му харесваше на ситуейшъна — опровержението?

Халбата се понесе към челото му с категоричността на касапски чук. Миг преди да се изпълни, вдигна глава от положените си на бара ръце и срещна чипоносия поглед на бармана — породисто безразличен, с шанца помежду — нахакаан егоистичен сърцеед — като един друг, с който тя...

Спря пълното стъкло с леко докосване с пръст. Вдигна го пред лицето си и миг, преди да потопи очи в бирата, ПРЕКЪСНА.

Отстрани беше като начеващ *Petit mal*, една кататонична нотка, меко гнетяща околното. Не бе намерил по-добър начин да ВКУСИ нещата — само Прекъсването — мига в който се очаква да продължиш — да заотсъстваш — насред инерцията на срутилата се лавина от „трябва“, „ще“, „хайде-хайде!“ и „сега и тук“. Да, Тук, но не точно Сега. Неговият начин да каже: „Нищо, нищо, че съм едно нищо

и че ме няма. Нищо! Всъщност ИСКАМ това и затова сега се бавя — да удължа мига и да го запомня, ДА ГО СМЕЛЯ. Да го съсипя. Иначе не бих могъл да продължа.“ Нещо такова.

Не беше дишал — мирисът на бирата би развалил опровержението, което се наместваше из подсъзнанието му. Вдигна очи от съдинката с божествена пикоч и я плати.

После я остави недокосната на плота.

На улицата една свежа мисъл го настигна: Никой не би направил топки за билиард от обсидиан, нали? — биха били прекрасни до първия удар.

Старателно подмени обсидиановите си душевни опори с нови — от СЛОНОВА КОСТ.

А после с ОТСЪСТВИЕ.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.